

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. C.,**

nar.,
státní příslušnost Moldavsko,

zastoupen advokátem Mgr. Tomáše Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j. CPR-35557-5/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-304158-11/ČJ-2022-000022-SV ze dne 18. 9. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že dle něj nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, správní orgán byl povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Byly zjištěny všechny okolnosti svědčící v žalobcův neprospěch, ale opomenuty ty v jeho prospěch. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, a to formy opatření i délky správního vyhoštění, která byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění, resp. jeho délka v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe.
3. Žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tímto hodnocení končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je formalistické, hodnocení nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Zcela vypuštěna byla otázka, ze kterého regionu Moldavska žalobce pochází, zda se jedná o region blízký Podněstří, případně samotné Podněstří, jaká v tomto regionu panuje bezpečnostní situace apod., kdy situace v regionu je vlivem Ruska značně turbulentní a dynamická. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se kam vrátit, tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Přitom právě tento argument používá žalovaný ke zdůvodnění přiměřenosti rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti má žalobce zřejmě zázemí. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, byl mu znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce. Byl zde evidentní prostor minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, avšak tento zůstal nevyužit, kdy správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že Moldavsko je s výjimkou separatistického regionu Podněstří považováno ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., ze dne 3. 12. 2015 za bezpečnou zemi původu. Žalobce pochází z regionu, který je pod kontrolou mezinárodně uznané vlády. Dle protokolu o výsledku žalobce žádnou překážku vycestování tehdy nezmínil.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 18. 9. 2022 bylo pobytovou kontrolou žalobce zjištěno, že měl v cestovním dokladu jako poslední otisknuté vstupní razítko do schengenského

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

prostoru otištěno razítko ze dne 23. 1. 2022 přes maďarský hraniční přechod. Délka jeho pobytu na území EU byla zjištěna od 23. 1. 2022 do 18. 9. 2022. Nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce.

7. Při výslechu žalobce sdělil, že naposledy vycestoval z Moldávie dne 22. 1. 2022, následně dne 23. 1. 2022 překročil hranice schengenského prostoru. Do ČR přijel téhož dne a je zde od té doby nepřetržitě. V ČR je poprvé. Přicestoval za prací na základě biometrického cestovního dokladu. K pobytu se nepřihlásil. Věděl, jaké jsou možnosti pobytu na základě biometrického dokladu, nicméně si chtěl ještě něco vydělat, proto zde pobýval dále. Nemá žádné pobytové oprávnění k pobytu v žádné zemi EU. Bydlí v pronájmu v X. Přicestoval za prací a pracoval různě po stavebních. Neví kde ani pro koho. Nemá zde žádný majetek. Disponuje finančními prostředky na vycestování. Je svobodný a bezdětný. Nemá zde v ČR ani v EU žádné vazby, v Moldávii má rodiče a sourozence. S rodiči žil v jejich domě a je s nimi stále v kontaktu. Vrátil by se opět k nim. V Moldávii vlastní rodinný dům. Není mu známa žádná překážka vycestování, nic mu v Moldávii nehrozí, je to pro něj bezpečná země. V případě uloženého správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
14. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

15. Stěžejní námitkou žaloby je, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, což považuje za nepřiměřené opatření, které mu rovněž bylo podle jeho názoru uloženo v nepřiměřené délce. K tomu soud uvádí následující.
16. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí poukázal na pobytové možnosti žalobce s ohledem na cestování na biometrický cestovní doklad a uvedl, že z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že ten přicestoval na území EU 23. 1. 2022, od té doby zde pobýval nepřetržitě, jak uvedl ve své výpovědi. Jeho nelegální pobyt trval od 23. 4. 2022 do 18. 9. 2022, tedy 149 dnů. Jednalo se o vědomý nelegální pobyt zjištěný až činností hlídky. Žalovaný taktéž odkázal na pobytové možnosti žalobce a uvedl, že žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR do 22. 4. 2022, tedy od následujícího dne, 23. 4. 2022, se již jednalo o pobyt neoprávněný, a to až do dne pobytové kontroly. Celkem šlo o neoprávněný pobyt v délce 149 dnů. Žalobce na území pobýval neoprávněně vědomě a neprojevil žádnou snahu pobyt řešit.
17. Soud ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR uvádí, že tato byla správními orgány řádně vymezena od 23. 4. 2022 do 18. 9. 2022, kdy tuto délku nijak nerozpорије ani sám žalobce, který naopak výslovně sdělil, že od svého příjezdu dne 23. 1. 2022 na území ČR nepřetržitě pobýval až do pobytové kontroly. Současně žalobce potvrdil, že si byl vědom toho, že po vypršení možného pobytu zde pobýval vědomě nelegálně. Soud v tomto ohledu pochybení neshledal, bylo vycházeno z výpovědi žalobce v kontextu dalších zjištěných skutečností, mj. údajů zjištěných z žalobcova dokladu. Žalobce potvrdil, že si byl svého neoprávněného pobytu vědom, avšak chtěl zde ještě nadále zůstat, aby si ještě vydělal další finanční prostředky.
18. Žalobce se nesporně v uvedeném termínu na území ČR nacházel neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány postupovaly správně a v souladu se zákonem, pokud bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.
19. Soud neshledal ani namítanou nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“ V daném případě bylo možné uložit žalobci podle zákona zákaz vstupu na území členských států EU v délce až 5 let, žalobci bylo tedy uloženo

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

správní vyhoštění při dolní hranici možného rozmezí. Správními orgány byly řádně zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

20. Co se týče namítané nepřiměřenosti délky uložené správního vyhoštění (1 rok), poukázal správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí na to, že podle zmíněného zákonného ustanovení bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění v délce až 5 let. Uvedl, že při stanovení délky zákazu 1 rok přihlédl ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Bylo ovšem také zohledněno, že neoprávněný pobyt žalobce neřešil, přestože si jej byl vědom a pobyt byl odhalen až činností hlídky. Žalobce nedostál své povinnosti pobývat na území ČR pouze s příslušným pobytovým oprávněním. Žalovaný konstatoval, že délka uloženého správního vyhoštění byla adekvátní a odpovídá obvyklé praxi v obdobných případech. Žalobce se dopustil neoprávněného pobytu v délce od 23. 4. 2022 do 18. 9. 2022, na území pobýval neoprávněně vědomě a neprojevil žádnou snahu pobyt řešit. Délka správního vyhoštění byla stanovena v jedné pětině zákonné sazby. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením kritérií přiměřenosti provedené správním orgánem I. st., dle žalovaného není přijaté opatření nijak excesivní či nepřiměřené. Opakuje-li žalobce, že se nedopustil nad rámec neoprávněného pobytu žádného dalšího protiprávního jednání a přesto mu byl uložen zákaz pobytu v délce 1 rok, má žalovaný za to, že toto tvrzení není pravdivé, neboť v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce do ČR přicestoval za prací a následně zde vykonával práci bez oprávnění.
21. Pokud jde o přiměřenost uloženého správního vyhoštění co do délky z hlediska namítané krátkého neoprávněného pobytu, soud uvádí, že rozhodnutí považuje v tomto ohledu za přiměřené. Dobu neoprávněného pobytu od 23. 4. 2022. do 18. 9. 2022 nelze považovat za nikterak výrazně krátkou, neboť se jedná o neoprávněný pobyt v délce přibližně pěti měsíců, proto ve vztahu k této délce považuje soud správními orgány uložené opatření za zcela adekvátní. K námitce, že se jednalo o excesivní jednání žalobce, který je jinak bezúhonný, soud uvádí, že v tomto ohledu pochybení rovněž nenalezl, neboť žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce na spodní hranici možného rozmezí – jednoho roku. V tomto ohledu také žalovaný adekvátně podotkl, že žalobce sám uvedl, že do ČR přicestoval z ekonomických důvodů, aby zde vykonával práci, kdy následně sdělil, že zde pracoval. Žalobce si byl svého neoprávněného pobytu vědom, ale nevycestoval, aby zde mohl v práci i nadále pokračovat. Nijak se nepokusil svůj pobyt jakkoli legalizovat. Lze dát dále za pravdu správnímu orgánu I. st., že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až při pobytové kontrole dne 18. 9. 2022, tedy lze mít za to, že v případě neprovedení takové kontroly by na území ČR i nadále pobýval, k čemuž lze dodat, že z žalobcovy výpovědi nevyplývá, že by měl v plánu pobyt na území ČR ukončit a vycestovat.
22. Pokud jde o namítané okolnosti, za kterých se žalobce do daného stavu dostal, pak soud neshledává v těchto jakoukoli výjimečnost. Žalobce přicestoval na území ČR, jak sám uvedl, za účelem výkonu práce, kterou zde poté dle svého tvrzení vykonával a poté, co mu uplynulo 90 dní možného pobytu, nevycestoval, ale pobýval zde nadále s úmyslem si nadále zde vydělávat finanční prostředky. Výpověď žalobce je v souladu s údaji v cestovním dokladu, který obsahuje jako poslední vstupní razítko na území schengenského prostoru razítko ze dne 23. 1. 2022. O svém neoprávněném pobytu žalobce věděl, jak rovněž ve své výpovědi potvrdil. Neoprávněně zde pobýval celkem 149 dní bez jakéhokoli aktivního přístupu k jeho řešení. Lze shrnout, že žalobce na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

neoprávněně pobýval a dle svého tvrzení také pracoval, kdy z ničeho neplyne, že by se chystal odcestovat, přičemž si byl neoprávněného pobytu vědom.

23. Co se týče námitky, že nebyl uveden vztah zjištěných okolností případu k uloženému správnímu vyhoštění, soud uvádí, že oba správní orgány řádně uvedly veškeré zjištěné skutečnosti a přezkoumatelně zdůvodnily, jaký měly tyto skutečnosti vliv na uložené opatření včetně délky. Soud se taktéž neztotožnil s námitkou nedostatečné individualizace rozhodnutí. Oba správní orgány se řádně zabývaly všemi okolnostmi případu, žalobce měl možnost v rámci výslechu sdělit veškeré skutečnosti, které vnímal jako podstatné. Bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem.
24. K žalobní námitce, že je nutno vážit následky rozhodnutí do budoucna, soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou nevyhodnotil. V případě žalobce bylo bez pochybností shledáno naplnění skutkové podstaty pro uložení správní vyhoštění. Byly zohledněny veškeré okolnosti a stanovena doba zákazu vstupu v délce jeden rok. Přestože se může stát, že napadené rozhodnutí může mít v budoucnosti dopad na pobytové či jiné možnosti žalobce při jeho budoucím životě a dalším případném pobytu, nelze z tohoto důvodu považovat rozhodnutí správních orgánů bez dalšího za jakkoli nepřiměřené či neadekvátní. Pokud chtěl žalobce pobývat na území ČR, bylo jeho povinností se řádně seznámit s příslušnými právními předpisy a tyto dodržovat. Pakliže žalobce naopak vědomě tato pobytová pravidla porušoval, pak musel počítat s tím, že si může tímto jednáním způsobit budoucí komplikace v případě dalšího pobytu. Žalobce potvrdil, že si svého neoprávněného pobytu byl vědom, tedy musel s možnými negativními důsledky počítat.
25. K námitce ohledně porušení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou neposoudil. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zabíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
26. Správní orgány ve zcela dostatečném rozsahu zjišťovaly, zda by v případě žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výslechu, jak je doloženo protokolem. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce sdělil, že v Moldávii bydlel s rodiči v domě, kam se má možnost vrátit. Nikoho v ČR nemá. V Moldávii naproti tomu má celou rodinu, má tam zázemí. K ČR nemá ani žádné jiné vazby. Nejedná se v daném případě o nepřiměřený zásah. Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil.
27. K tomu soud uvádí, že postup obou správních orgánů, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce byl zcela odpovídající okolnostem

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

případu. Správní orgán I. st. vyjmenoval všechny relevantní skutečnosti. Žalobce je svobodný, bezdětný, ve vlasti žil s rodiči v domě, kam se může vrátit a v zemi žít tímto způsobem i dále. Jeho zdravotní stav je bez omezení. K ČR ani EU nemá žádné vazby. V ČR pobýval a pracoval. Vycestování žalobce bude sice znamenat zásah do jeho soukromého a rodinného života, avšak tento nelze hodnotit jako nikterak nepřiměřený.

28. S žalobcem se nelze ztotožnit ani ohledně jeho názoru, že jediný argument žalovaného pro přiměřenost správního vyhoštění měla být skutečnost, že žalobce má na území Moldávie vytvořeno zázemí. Toto tvrzení žalobce je nepravdivé, neboť ohledně přiměřenosti správního vyhoštění byla zjištěna celá řada dalších skutečností a taktéž možnosti vycestování byly zkoumány v širších souvislostech, nikoli pouze s ohledem na vytvořené zázemí ve vlasti. Lze naopak souhlasit se správními orgány v tom, že pokud žalobce ve vlasti měl vytvořeno zázemí, a to minimálně pokud jde o rodinu, u které může při návratu do Moldávie bydlet, pak toto je jedním z argumentů pro možnost jeho vycestování.
29. Pokud jde o námitku žalobce, že rozhodnutí je formalistické a obecné a dále, že se žalovaný nevěnoval tomu, z jakého regionu žalobce pochází, zda se jedná o region blízký Podněstří nebo samotné Podněstří, tedy oblasti se zvýšeným bezpečnostním rizikem, soud uvádí následující.
30. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
31. Správní orgán I. st. ve svém odůvodnění uvedl, že v rámci řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící tomu, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit skutečné nebezpečí. K tomu správní orgán poukázal dále na to, že Moldávie je považováno za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vytaven nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný taktéž takové důvody u žalobce nenalezl. Ve svém vyjádření k žalobě doplnil, že žalobce pochází z X regionu, který se nachází pod kontrolou mezinárodní uznané vlády.
32. Soud pochybení ohledně tohoto závěru nenalezl. Správní orgán I. st. správně odkázal na vyhlášku, která uvádí seznam bezpečných zemí, za které je považováno i Moldavsko (s výjimkou regionu Podněstří). Soud si je vědom aktuální bezpečnostní situace v regionu, nicméně ke dni rozhodnutí mu nebylo známo, že by situace v Moldávii byla natolik špatná, aby nebylo vycestování žalobce možné. Především pak ani žalobce sám v rámci své výpovědi nesdělil v tomto ohledu nic, co by mělo jakýkoli vztah k tomu, že by mu mělo v zemi hrozit jakékoli nebezpečí. Naopak výslovně uvedl, že mu v Moldávii nic nehrozí a může se tam vrátit. Vycestuje dobrovolně a po návratu se může opět nastěhovat k rodičům.
33. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevěnoval tomu, z jakého přesně regionu žalobce pochází, zda se například nejedná o Podněstří či některý sousední region, pak soud uvádí, že žalobce pochází z oblasti X, která se nachází na jihu země. I správní orgány si nepochybně jsou vědomy současné bezpečnostní situace v tamní oblasti, nicméně i s odkazem na výpověď žalobce nebyly zjištěny žádné důvody, proč by žalobce nemohl vycestovat. Pokud by žalobce v zemi nějaké problémy měl nebo je očekával, nepochybně by toto v rámci své výpovědi uvedl, což platí i pro případné problémy v regionu, kdy o ničem takovém se nezmínil. Naopak uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dobrovolně a rovněž výslovně sdělil, že pro něj je Moldávie bezpečná a není mu známa žádná překážka vycestování.

34. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. 2. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.